

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Isa

Ang Propetikong Habi: Pagbubunyag ng Apat na Karumal-dumal na Gawa sa Kabanata Walo ng Ezekiel at ang Kanilang Kahalagahan sa Makabagong Panahon

Jeff Pippenger
2024-02-04

Ang apat na kasuklam-suklam na bagay sa ikawalong kabanata ng Ezekiel ay kumakatawan sa apat na salinlahi ng makabagong Israel, at ang pasimula ng makabagong Israel ay inilalarawan sa pamamagitan ng pasimula ng sinaunang Israel. Ang dalawang kasaysayang iyon ng pasimula ay nagpapatotoo sa pagwawakas ng makabagong Israel sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang dalawang pasimula ng Israel, kapwa ang sinaunang literal at ang makabagong espirituwal, ay sinasaksihan ng kasaysayan ng pasimula ng hilagang kaharian ng Israel nang ito'y humiwalay sa Juda.

Nang itinayo ng sinaunang Israel ang gintong guya, kalalabas lamang nila mula sa Egipto bilang katuparan ng isang hulang nagsasaad na gagawin sila ng Diyos na isang kaharian. Taglay ng salaysay tungkol kay Jeroboam, ang unang hari ng hilagang kaharian ng Israel, ang mismong mga katangiang iyon. Tumakas si Jeroboam patungong Egipto mula sa poot ni Solomon. Ipinagkalooban siya, sa pamamagitan ng propetang si Ahijah, ng pangakong propetiko na gagawin siyang hari sa sampu sa labindalawang lipi. Bago matupad ang hula, tatakas si Jeroboam patungong Egipto upang ilayo ang sarili niya kay Solomon, hanggang sa mamatay si Solomon.

At nangyari, nang si Jeroboam ay lumabas mula sa Jerusalem, na nasumpungan siya sa daan ng propetang si Ahijah na Shilonita; at siya'y may suot na bagong kasuotan; at silang dalawa lamang ang nasa parang. At dinakma ni Ahijah ang bagong kasuotang suot niya, at pinilas iyon sa labindalawang piraso. At sinabi niya kay Jeroboam, Kunin mo ang sampung piraso; sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon, ang Diyos ng Israel: Narito, pupunitin ko ang kaharian mula sa kamay ni Solomon, at ibibigay ko sa iyo ang sampung lipi. (Ngunit bibigyan ko siya ng isang lipi alang-alang kay David na aking lingkod, at alang-alang sa Jerusalem, ang lunsod na aking pinili mula sa lahat ng mga lipi ng Israel:) Sapagkat tinalikuran nila ako, at sinamba si Ashtoreth na diyosa ng mga taga-Sidon, si Chemosh na diyos ng mga Moabita, at si Milcom na diyos ng mga anak ni Ammon, at hindi lumakad sa aking mga daan upang gawin ang matuwid sa aking paningin, at ingatan ang aking mga palatuntunan at ang aking mga kahatulan, gaya ng ginawa ni David na kaniyang ama. Gayon man, hindi ko kukunin ang buong kaharian mula sa kaniyang kamay; kundi gagawin ko siyang pinuno sa lahat ng mga araw ng kaniyang buhay, alang-alang kay David na aking lingkod, na aking pinili, sapagkat kaniyang tinupad ang aking mga utos at ang aking mga palatuntunan. Ngunit kukunin ko ang kaharian mula sa kamay ng kaniyang anak, at ibibigay ko ito sa iyo, ang sampung lipi. At sa kaniyang anak ay magbibigay ako ng isang lipi, upang si David na aking lingkod ay magkaroon ng isang ilaw kailanman sa harap ko sa Jerusalem, ang lunsod na aking pinili upang ilagay doon ang aking pangalan.

At kukunin kita, at maghahari ka ayon sa lahat ng ninanasa ng iyong kaluluwa, at magiging hari ka sa Israel. At mangyayari, na kung didinggin mo ang lahat ng iniutos ko sa iyo, at lalakad ka sa aking mga daan, at gagawin ang matuwid sa aking paningin, na ingatan ang aking mga palatuntunan at ang aking mga utos, gaya ng ginawa ni David na aking lingkod; ay sasaiyo ako, at itatayo ko para sa iyo ang isang matatag na sambahayan, gaya ng itinayo ko para kay David, at ibibigay ko sa iyo ang Israel. At dahil dito ay pahihirapan ko ang binhi ni David, ngunit hindi magpakailanman. Kaya't pinagsikapan ni Solomon na patayin si Jeroboam. At si Jeroboam ay tumindig, at tumakas sa Egipto, kay Sisak na hari ng Egipto, at siya ay nasa Egipto hanggang sa kamatayan ni Solomon. At ang iba pang mga gawa ni Solomon, at ang lahat ng kanyang ginawa, at ang kanyang karunungan, hindi бага nasusulat ang mga iyon sa aklat ng mga gawa ni Solomon? At ang panahon ng paghahari ni Solomon sa Jerusalem sa buong Israel ay apatnapung taon. At si Solomon ay nahimlay na kasama ng kanyang mga magulang, at inilibing sa lunsod ni David na kanyang ama; at si Rehoboam na kanyang anak ang naghari na kahalili niya. 1 Mga Hari 11:28-43.

Sa pagkamatay ni Haring Solomon, ang kaharian ay mahahati, at si Jeroboam ay magiging hari ng sampung hilagang lipi, at ang anak ni Solomon na si Rehoboam ay magiging hari sa Jerusalem. Bago naganap ang pagkakahati ng mga lipi, kinailangang lumabas si Jeroboam mula sa Ehipto.

At si Rehoboam ay naparoon sa Shechem, sapagkat ang buong Israel ay naparoon sa Shechem upang gawin siyang hari. At nangyari, nang marinig ito ni Jeroboam na anak ni Nebat, na noon ay nasa Ehipto (sapagkat siya'y tumakas mula sa harapan ni haring Solomon, at si Jeroboam ay nanirahan sa Ehipto), kaya nagsugo sila at ipinatawag siya. At si Jeroboam at ang buong kapulungan ng Israel ay dumating at nagsalita kay Rehoboam, na sinasabi, Pinabigat ng iyong ama ang aming pamatok; kaya ngayon, pagaanin mo ang mabigat na paglilingkod ng iyong ama, at ang mabigat niyang pamatok na ipinataw niya sa amin, at kami'y maglilingkod sa iyo. At sinabi niya sa kanila, Humayo pa kayo sa loob ng tatlong araw; saka kayo bumalik sa akin. At ang bayan ay umalis. 1 Mga Hari 12:1-5.

Ang salaysay kung paanong kumilos nang kahangalán si Roboam sa loob ng tatlong araw ay iniuukol ang sisi sa kaniyang hangal na pagtangi sa payo ng mga matatanda, subalit ang pagkakahiwalay ng mga lipi ay ipinropesiya na, kaya't mangyayari iyon sa anumang paraan. Nararapat ding pansinin dito, para sa isang susunod na artikulo, na ang proseso ng pagkakahiwalay ay hayagang tinukoy bilang tatlong araw. Ang dalawang kaharian ay muling naging isang kaharian sa kasaysayan ng mga Millerita, at ang pag-iisa ng hilagang at timugang mga lipi sa kasaysayan ng mga Millerita ang siyang panahon ng pagdating ng tatlong anghel ng Apocalipsis kabanata labing-apat. Ang tatlong anghel na iyon sa kasaysayan ng mga Millerita ay inilalarawan bilang tipo ng tatlong araw ng pasiya ni Roboam. Ang apatnapu't anim na taon, mula 1798 hanggang 1844, na panahon ng pagdating ng tatlong anghel, ay ang tatlong simbolikong araw din, na sinabi ni Cristo sa Juan kabanata dalawa na kakailanganin upang Kaniyang ibangon ang isang ginibang templo, ngunit ang bahaging iyon ng pag-aaral ay para sa isang susunod na artikulo.

Nang ibinigkas ni Rehoboam ang kaniyang hangal na pahayag sa pagwawakas ng tatlong araw, ang mga kaharian ay nahati.

At nang makita ng buong Israel na hindi sila dininig ng hari, sinagot ng bayan ang hari, na nagsasabi, “Anong bahagi mayroon tayo kay David? ni mana man sa anak ni Jesse ay wala tayo. Sa inyong mga tolda, O Israel; ngayo’y tingnan mo ang iyong sariling bahay, David.” Kaya’t ang Israel ay nagsipagbalikan sa kanilang mga tolda. Ngunit tungkol sa mga anak ni Israel na tumatahan sa mga lungsod ng Juda, si Rehoboam ay naghari sa kanila. Pagkatapos ay nagsugo si haring Rehoboam kay Adoram, na nasa pangangasiwa ng buwis; at binato siya ng buong Israel ng mga bato, anupa’t siya’y namatay. Kaya’t si haring Rehoboam ay nagmadaling sumakay sa kaniyang karwahe, upang tumakas patungo sa Jerusalem. Kaya’t ang Israel ay naghimagsik laban sa sambahayan ni David hanggang sa araw na ito. At nangyari, nang marinig ng buong Israel na si Jeroboam ay nagbalik, na sila’y nagsugo at ipinatawag siya sa kapulungan, at ginawa siyang hari sa buong Israel; at walang sumunod sa sambahayan ni David, kundi ang lipi lamang ni Juda. 1 Hari 12:16-20.

Natupad na ang propesiya na pagkakalooban si Jeroboam ng isang kaharian, at ito’y natupad noong siya’y lumabas mula sa Egipto. Dahil sa panibugho sapagkat ang santuwaryo ng Diyos ay nasa lungsod ng Jerusalem, ang lungsod na pinili ng Diyos upang ilagay ang kaniyang pangalan, nagpasimulang magtatag si Jeroboam ng huwad na santuwaryo, huwad na pagkasaserdote, at huwad na seremonyang pangsamba na itinalaga na tanging sa Jerusalem lamang dapat isagawa. Ang gawaing isinagawa ni Jeroboam sa pagtatatag ng huwad na sistema ng pagsamba sa hilagang sampung lipi ay tuwirang kahalintulad ng rebelyon ni Aaron at ng gintong guya, at sa gayon ay nagbibigay ng isa pang patotoo, hindi lamang sa nalalapit na batas sa Linggo, kundi pati na rin sa rebelyon noong 1863.

At nagsabi si Jeroboam sa kanyang puso, Ngayo’y babalik ang kaharian sa sambahayan ni David. Kung ang bayang ito ay aahon upang maghandog sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem, kung magkagayo’y babaling muli ang puso ng bayang ito sa kanilang panginoon, kay Rehoboam na hari ng Juda; at ako’y kanilang papatayin, at babalik sila kay Rehoboam na hari ng Juda. Kaya’t ang hari ay sumangguni, at gumawa ng dalawang guya na ginto, at sinabi sa kanila, Mahirap para sa inyo ang umakyat sa Jerusalem; narito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At inilagay niya ang isa sa Bethel, at ang isa ay inilagay niya sa Dan. At ang bagay na ito ay naging kasalanan; sapagkat ang bayan ay naparoon upang sumamba sa harap ng isa, hanggang sa Dan. At gumawa siya ng isang bahay ng mga mataas na dako, at nagtalaga ng mga saserdote mula sa mga pinakababa sa bayan, na hindi sa mga anak ni Levi. At nagtakda si Jeroboam ng isang pista sa ikawalong buwan, sa ikalabing-limang araw ng buwan, gaya ng pistang nasa Juda, at naghandog siya sa ibabaw ng dambana. Gayon ang ginawa niya sa Bethel, na naghahandog sa mga guya na kanyang ginawa; at inilagay niya sa Bethel ang mga saserdote ng mga mataas na dako na kanyang ginawa. Kaya’t naghandog siya sa ibabaw ng dambanang ginawa niya sa Bethel sa ikalabing-limang araw ng ikawalong buwan, sa buwan na kanyang binalak sa kanyang sariling puso; at nagtakda ng isang pista para sa mga anak ni Israel: at naghandog siya sa ibabaw ng dambana, at nagsunog ng kamangyan. 1 Mga Hari 12:26-33.

Ang paghihimagsik ni Jeroboam ay nagbibigay ng isa pang linya ng katotohanan na maipapatong sa paghihimagsik ni Aaron, sa paghihimagsik ng sungay na Protestante noong 1863, at sa paghihimagsik ng sungay na Republikano sa nalalapit na batas ng Linggo, at sa gayon ay

pinalalawak nito ang patotoong propetiko. Sa paghihimagsik ng gintong guya ni Aaron, binago ng Panginoon ang itinalagang paraan ng pagpili sa pagkasaserdote.

Bago ang paghihimagsik, ang panganay ng alinmang lipi ay nakatakhang maging bahagi ng pagkasaserdote. Ngunit sa paghihimagsik hinggil sa gintong guya ni Aaron, ang lipi lamang ni Levi ang pumanig kay Moises. Dahil dito, binago ng Diyos ang itinalagang kaayusan ng pagtatalaga ng mga lalaki para sa pagkasaserdote, at mula noon ay ang angkan ni Levi lamang ang bubuo sa pagkasaserdote.

At nang makita ni Moises na ang bayan ay hubad; (sapagkat hinubaran sila ni Aaron, sa ikahihiya nila sa gitna ng kanilang mga kaaway:) nang magkagayo'y tumayo si Moises sa pintuang-daan ng kampamento, at nagsabi, Sino ang nasa panig ng Panginoon? Lumapit sa akin. At ang lahat ng mga anak ni Levi ay nagkatipon sa kaniya. At sinabi niya sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng Israel, Ibigkis ng bawat isa ang kaniyang tabak sa kaniyang tagiliran, at magparoo't parito kayo mula sa pintuang-daan hanggang sa pintuang-daan sa buong kampamento, at patayin ng bawat isa ang kaniyang kapatid, at ng bawat isa ang kaniyang kasama, at ng bawat isa ang kaniyang kapuwa. At ginawa ng mga anak ni Levi ayon sa salita ni Moises: at may mga tatlong libong lalaki sa bayan ang nabuwal nang araw na yaon. Exodo 32:25-28.

Ginaya ni Jeroboam, sa anyong huwad, ang gawaing isinakatuparan ng Diyos sa panahon ng paghihimagsik ni Aaron, nang ibangon ng Diyos ang isang bagong pagkasaserdote mula sa lipi ni Levi, sapagkat si Jeroboam ay "gumawa ng mga pari mula sa pinakahamak sa bayan, na hindi sa mga anak ni Levi." Ang paghihimagsik sa pasimula ng kaharian ng sampung tribo sa hilaga ay humahalintulad sa paghihimagsik ni Aaron at ng mga hangal na nagsasayaw. Ang paghihimagsik ay naganap pagkatapos ng paglabas mula sa Egipto, bilang katuparan ng isang hula na nangakong itatag ang isang kaharian. Sa kapwa pagkakataon, itinatag ang isang bagong pagkasaserdote, na isang pagbabago mula sa dating kaayusan ng pagpili ng mga pari.

Naulit ang paghihimagsik ng ginintuang guya ni Aaron, ngunit ito ay dinoble ni Jeroboam, sapagkat gumawa siya ng dalawang ginintuang guya at inilagay ang mga iyon sa dalawang lunsod. Ang lunsod ng Dan ay kumakatawan sa pamamahalang-estado, sapagkat ang Dan ay nangangahulugang "humatol," at ang lunsod ng Bethel ay kumakatawan sa pamamahalang eklesiastiko, sapagkat ang Bethel ay nangangahulugang "ang bahay ng Diyos." Ang mga ginintuang guya ay taglay ang gayunding simbolismo tulad ng guya ni Aaron, ngunit may dagdag na patotoo ng pagsasanib ng Simbahan at Estado na kinakatawan ng dalawang lunsod. Ang guya ang pinakamataas na anyo ng paganong hain, kaya't kumakatawan ito sa isang huwad na kahalili sa hain ni Cristo. Ang ginto ay sagisag ng Babilonia, at ang guya ay larawan ng halimaw. Kung paanong itinalaga ni Aaron ang isang huwad na araw ng pagsamba, gayon din ay itinalaga ni Jeroboam ang isang kapistahan, at tiniyak niyang ang petsa ng kapistahan ay hindi sumasang-ayon sa panahon ng tunay na pagsamba sa Jerusalem.

Ang lahat ng elemento ng nalalapit na batas ng Linggo ay kinakatawan sa patotoo ng paghihimagsik ni Jeroboam; ang bulaang hain (guya), ang bulaang Cristo (ang dambana), ang larawan ng hayop (pagsasanib ng Simbahan at Estado), maling araw ng pagsamba (Linggo) at

isang huwad na pagkasaserdote.

Ang pasimula ng sinaunang Israel, ang pasimula ng sampung lipi sa hilaga bilang isang kaharian, at ang pasimula ng Adbentismo ay pawang nagtataglay ng magkakatulad na mga elementong propetiko, at sama-sama nilang tinutukoy ang mga elementong propetiko ng nalalapit na batas sa Linggo. Ang sinaunang Israel ay lumabas mula sa pagkaalipin ng Ehipto, si Jeroboam ay lumabas mula sa Ehipto, na doon siya tumakas upang makaiwas sa pag-uusig ni Solomon, at ang Adbentismong Millerita ay kakalabas pa lamang mula sa pagkaalipin ng kapapahan.

Ang pagkasaserdote ni Levi ay naitatag sa panghihimagsik ni Aaron; ang huwad na pagkasaserdote ng pinakahamak sa mga tao ay itinayo sa patotoo ni Jeroboam; at nang pumasok ang Panginoon sa tipan kasama ang Millerite Adventism, ayon kay Pedro, ang mga Millerite ay “isang lahing hinirang, isang maharlikang pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang natatangi; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kaniyang kagilagilalas na liwanag.” Ang liwanag na kung saan tinawag ang mga Millerite ay ang liwanag ng mga hiyas ni Miller, na inilalarawan sa dalawang tapyas ni Habakuk, na naitipo sa kasaysayan ng panghihimagsik ni Aaron sa pamamagitan ng dalawang tapyas ng Sampung Utos. Ang kadilimang pinatawagang lisanin nila ay ang Panahon ng Kadiliman ng pamamayani ng papado, na naitipo ng kadiliman ng pagkaalipin sa Egipto.

Nang ibinangon ni Cristo ang templong niyurakan ng kapwa paganismo at papalismo, ginawa Niya ito sa loob ng apatnapu't anim na taon, mula 1798 hanggang 1844. Nang maitayo na Niya ang templo, bilang Sugo ng Tipan, bigla Siyang dumating sa Kaniyang templo noong Oktubre 22, 1844, sapagkat naitindig na Niya ang templong dating niyurakan at winasak, at nilinis din Niya ang pagkasaserdoteng kinakatawan ng lipi ni Levi.

Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? At sino ang makatatayo sa oras ng kaniyang pagpapakita? Sapagkat siya'y gaya ng apoy ng mangdadalisay, at tulad ng sabon ng mga tagapagpaputi: At siya'y luluklok na parang mangdadalisay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila gaya ng pagdalisay sa ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog na ayon sa katuwiran. Kung magkagayo'y magiging kalugud-lugod sa Panginoon ang handog ng Juda at Jerusalem, gaya noong mga araw nang una, at tulad ng mga unang taon. Malakias 3:2-4.

Noong Oktubre 22, 1844, biglang dumating si Cristo sa Kanyang templo at pumasok sa tipan kasama ang isang bayan na kinakatawan ng pagkasaserdote ng mga Levita; ngunit pagsapit ng 1863, inulit nila ang paghihimagsik ni Aaron, at ang pagkasaserdote ng mga Millerita ay nagbago tungo sa pagkasaserdoteng Laodiseyo, na inilarawan ng pagkasaserdote ni Jeroboam mula sa pinakamababang uri ng mga tao, at ng mga hangal na nagsasayaw ni Aaron. Gayunman, ang patotoo ng paghihimagsik ni Jeroboam ay may mas malawak na patotoo hinggil sa paghihimagsik ng 1863. Nang pasimulan ni Jeroboam ang kanyang huwad na sistema ng pagsamba, isang propeta mula sa Jerusalem ang ipinadala upang sawayin ang paghihimagsik ni Jeroboam, na inilalarawan sa tipo ng Adbentismong Millerita na pinatubayan upang tanggapin ang Sabat ng Sampung Utos bilang araw ng kapahingahan.

Nang tanggapin ng Adbentismo ang liwanag ng ikatlong anghel at ng santuwaryo, ang mga ito ay nagsilbing pagsaway sa mga Protestanteng tumanggi sa dumaragdag na liwanag ng pagbubukas ng selyo na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798. Kung paanong ang sinaunang Israel ay nakalimot sa Sabat habang nasa pagkaalipin sa Egipto, gayon din, pagsapit ng 1798, ang iglesia sa ilang ay nakalimot sa Sabat. Ang dumaragdag na liwanag ng mensahe ng oras ng paghuhukom na dinala ng mga Milerita ay sa huli ay umakay patungo sa santuwaryo at sa kautusan ng Diyos.

Ang liwanag na iyon ay dumating noong ika-22 ng Oktubre, 1844, at sumagisag sa isang saway sa huwad na pagsamba para sa mga tinawag na ganap na lumabas mula sa mga maling doktrina ng Katolisismo. Ang pagsamba sa araw ay tanda ng awtoridad ng Katolisismo sa mga iglesyang nagbalik sa kaniyang kawan. Ang gayong saway ay nasasagisag sa pagpapasinaya ni Jeroboam ng kaniyang huwad na sistema ng pagsamba.

At nagtalaga si Jeroboam ng isang kapistahan sa ikawalong buwan, sa ikalabinglimang araw ng buwan, na gaya ng kapistahang nasa Juda, at naghandog siya sa ibabaw ng dambana. Gayon din ang ginawa niya sa Bethel, naghandog sa mga guya na kaniyang ginawa; at inilagay niya sa Bethel ang mga saserdote ng mga matataas na dako na kaniyang ginawa. Kaya naghandog siya sa dambanang kaniyang ginawa sa Bethel sa ikalabinglimang araw ng ikawalong buwan, sa buwang ipinasiya ng kaniyang sariling puso; at nagtalaga siya ng isang kapistahan para sa mga anak ni Israel; at naghandog siya sa dambana, at nagsunog ng kamangyan. At, narito, may isang lalaki ng Diyos na dumating mula sa Juda ayon sa salita ng Panginoon patungo sa Bethel; at si Jeroboam ay nakatayo sa tabi ng dambana upang magsunog ng kamangyan. At siya'y sumigaw laban sa dambana sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, at nagsabi, O dambana, dambana, ganito ang sabi ng Panginoon: Narito, may isang anak na ipanganganak sa sambahayan ni David, na ang pangalan ay Josias; at sa iyo niya ihahandog ang mga saserdote ng mga matataas na dako na nagsusunog ng kamangyan sa iyo, at mga buto ng mga tao ay masusunog sa iyo. At siya'y nagbigay ng tanda sa araw ding yaon, na nagsasabi, Ito ang tandang sinalita ng Panginoon: Narito, ang dambana ay mabibiyak, at ang abo na nasa ibabaw nito ay mabubuhos. At nangyari, nang marinig ng haring Jeroboam ang salita ng lalaki ng Diyos na sumigaw laban sa dambana sa Bethel, na iniunat niya ang kaniyang kamay mula sa dambana, na sinasabi, Dakpin ninyo siya.

At ang kaniyang kamay, na iniunat niya laban sa kaniya, ay natuyo, anupa't hindi na niya maibalik iyon sa kaniya. Nabiyak din ang dambana, at ang abo ay nabuhos mula sa dambana, ayon sa tandang ibinigay ng tao ng Diyos sa pamamagitan ng salita ng Panginoon. At sumagot ang hari at nagsabi sa tao ng Diyos, Magsumamo ka ngayon sa mukha ng Panginoon mong Diyos, at idalangin mo ako, upang maipanumbalik sa akin ang aking kamay. At dumalangin ang tao ng Diyos sa Panginoon, at ang kamay ng hari ay naipanumbalik sa kaniya, at naging gaya ng dati. At sinabi ng hari sa tao ng Diyos, Pumarito ka sa aking bahay, at magpahinga at magpalakas ka, at bibigyan kita ng gantimpala. At sinabi ng tao ng Diyos sa hari, Kahit ibigay mo sa akin ang kalahati ng iyong bahay, hindi ako papasok na kasama mo, ni kakain ako ng tinapay ni iinom ng tubig sa dakong ito. Sapagkat gayon ako inatasan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Huwag kang kumain ng tinapay, ni uminom ng tubig, ni bumalik sa daan ding yaon na iyong pinanggalingan. Kaya't siya'y umalis sa ibang daan, at hindi bumalik sa daan na kaniyang nilakaran nang pumarito siya sa Bethel. 1 Mga Hari 12:32–13:10.

Kalakip ng paghihimagsik ng mga gintong guya na nasasaad sa patotoo nina Aaron at Jeroboam, kabilang sa patotoo ni Jeroboam ang mismong pagpapasinaya ng huwad na sistema ng pagsamba na ipinag-utos niya. Ang pagpapasinayang iyon ay kumakatawan sa pagkakaiba sa pagitan ng pagsambang dapat isagawa sa Jerusalem at ng huwad na sistema ni Jeroboam. Mula noong 1798 hanggang 1844, inilabas ng Panginoon ang kaniyang bayan mula sa dilim ng pamamahala ng kapapahan tungo sa kamangha-manghang propetikong liwanag na sinasagisag ng tatlong anghel ng Pahayag kabanata labing-apat. Tinanggihan ng mga iglesyang Protestante ang liwanag na iyon, at sa gayon ay naging mga anak na babae ng Katolisismo noong 1844.

Ang pagsamba ni Jeroboam ay naging tipo ng sistema ng Katolikong pagsamba, at sa kaniyang salaysay, ang hilagang kaharian ng Israel ay kumakatawan sa huwad na sistema ng Katolisismo na pinili ng mga Protestante sa kasaysayang Milerita na manatili sa loob nito. Ang sagisag ng sistemang iyon ay ang pagsamba sa araw.

Ang mga dalagang tapat at marunong na pumasok sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844, ay kumakatawan sa isang pagsaway sa mga Protestante na bagong nagbalik sa impluwensiya ng Katolisismo, at naging mga anak na babae ng Roma. Sa pagpapasinaya ng huwad na sistema ng pagsamba ni Jeroboam, isang propetang mula sa Juda ang dumating at sinaway si Jeroboam, na sa gayon ay nagsasagisag sa mga dalagang tapat at marunong na pumasok sa Kabanal-banalang Dako at pinatnubayan upang kilalanin ang kautusan ng Diyos. Ang kasaysayan ng propetang iyon at ng kaniyang pagsaway kay Jeroboam ay lubhang nagbibigay-liwanag kapag isinaalang-alang ang paghihimagsik noong 1863; gayunman, ang salaysay ay dapat munang maghintay hanggang mailagay ang isang wakas kasabay ng isang pasimula.

Ang mga pasimula ng sinaunang Israel, ng kaharian ni Jeroboam, at ng makabagong Israel ay nagkakatugma, at kapag pinagsama, nagbibigay sila ng tatlong saksi hinggil sa wakas ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis 13, sa nalalapit na batas sa Linggo. Noong Oktubre 22, 1844, ang mga tapat sa Adventismo ng mga Millerita ay naging tunay na Protestanteng sungay ng halimaw na mula sa lupa, at naganap iyon sa kasaysayang nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798. Ang 1798 ang pasimula ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia, ang Estados Unidos, at ng pagtatatag ng tunay na Protestanteng sungay ng Adventismo sa Estados Unidos. Sa nasabing kasaysayan ng pasimula ay kumakatawan sa kasaysayan ng pagwawakas ng Estados Unidos, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang tatlong panimulang saksi hinggil sa Israel sa sinaunang panahon, sa makabagong panahon, at sa Israel ni Jeroboam ay naglalarawan sa wakas ng halimaw na nagmumula sa lupa, ngunit mayroon pang isang wakas na kailangang maitakda muna bago ilahad ang patotoo ng propetang nagmula sa Juda at sumaway kay Jeroboam. Ang kasaysayan ng wakas na kailangang isama ay ang wakas ng mga kaharian ng Israel sa hilaga at sa timog, na kinakatawan ng propetang si Ezekiel.

Hindi dapat kalimutan na ang inilalarawan natin ngayon ay ang paghihimagsik noong 1863 na minarkahan ng unang kasuklam-suklam na bagay sa kabanata walo ng Ezekiel, na siyang larawan ng paninibugho. Kapag natalakay na natin ang wakas ng mga kahariang hilaga at timog gaya ng kinakatawan sa aklat ni Ezekiel, magkakaroon tayo ng higit sa sapat na katibayan upang pagtibayin

na ang paghihimagsik noong 1863 ay inilalarawan ng paghihimagsik nina Aaron at Jeroboam, at na ito'y tumutukoy sa pasimula ng una sa apat na salinlahi ng Adventismong Laodiceano.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At ang salita ng Panginoon ay muling dumating sa akin, na nagsasabi, Bukod dito, ikaw, anak ng tao, kumuha ka ng isang tungkod, at isulat mo roon: Para kay Juda, at para sa mga anak ni Israel na mga kasama niya; saka kumuha ka ng isa pang tungkod, at isulat mo roon: Para kay Jose, ang tungkod ni Efraim, at para sa buong sambahayan ng Israel na mga kasama niya; at pagdugtungin mo ang mga iyon sa isa't isa upang maging isang tungkod; at sila'y magiging isa sa iyong kamay. At kapag ang mga anak ng iyong bayan ay magsalita sa iyo, na nagsasabi, Hindi mo ba ipakikita sa amin kung ano ang ibig mong sabihin sa mga ito? Sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, kukunin ko ang tungkod ni Jose, na nasa kamay ni Efraim, at ang mga lipi ng Israel na kanyang mga kasama, at ilalagay ko sila na kasama niya, pati ang tungkod ni Juda, at gagawin ko silang isang tungkod, at sila'y magiging isa sa aking kamay. At ang mga tungkod na sinulatan mo ay nasa iyong kamay sa harap ng kanilang mga mata. At sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, kukunin ko ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga bansa, saan man sila naparoon, at titipunin ko sila sa lahat ng dako, at dadalhin ko sila sa kanilang sariling lupain.

At gagawin ko silang isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang magiging hari sa kanilang lahat: at hindi na sila magiging dalawang bansa, ni mahahati pa sila sa dalawang kaharian kailanman: Ni hindi na nila dudungisan ang kanilang sarili sa kanilang mga diyos-diyosan, ni sa kanilang mga kasuklamsuklam na bagay, ni sa alinman sa kanilang mga pagsalangsang: kundi ililigtas ko sila mula sa lahat ng kanilang mga tahanang dako na doon sila nagkasala, at lilinisin ko sila: sa gayon ay sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Diyos. At si David na aking lingkod ang magiging hari sa kanila; at silang lahat ay magkakaroon ng isang pastol: lalakad din sila sa aking mga kahatulan, at iingatan ang aking mga palatuntunan, at isasagawa ang mga iyon. At maninirahan sila sa lupain na ibinigay ko kay Jacob na aking lingkod, na tinahanan ng inyong mga ama; at maninirahan sila roon, sila, at ang kanilang mga anak, at ang mga anak ng kanilang mga anak, magpakailanman: at si David na aking lingkod ay magiging kanilang prinsipe magpakailanman. Bukod dito ay makikipagtipan ako sa kanila ng isang tipan ng kapayapaan; ito'y magiging isang tipang walang hanggan sa kanila: at itatatag ko sila, at pararamihin ko sila, at ilalagay ko ang aking santuwaryo sa gitna nila magpakailanman. Ang aking tabernakulo ay sasa kanila rin: oo, ako ang magiging kanilang Diyos, at sila ay magiging aking bayan. At malalaman ng mga Hentil na ako, ang Panginoon, ang nagpapabanal sa Israel, kapag ang aking santuwaryo ay nasa gitna nila magpakailanman. Ezekiel 37:15-28.